

РЕШЕНИЕ

№ 5607

гр. София, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 14.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **4450** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на О. С. Г. от [населено място], чрез адв. Д. П. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 1168/22-4332-002176/07.05.2022г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл.22 от ЗАНН, във вр. с чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на О. С. Г. е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Оспорва се факта на управление на МПС от страна на жалбоподателя на посочената дата и място, като се твърди, че същият стоял в автомобила, при паркирано МПС, с изгасен двигател, където изчаквал пристигането на органите на реда поради подаден сигнал от друго лице. Изтъква се нарушение на чл.59, ал.2, т.4 АПК, а именно липса на посочени фактически и правни основания за издаване на акта, респ. липса на мотиви. Твърди се нарушение на чл.59, ал.1, т.8 АПК доколкото обжалваният акт е с дата 07.05.2022 г., а до подписът на длъжностното лице стои датата 08.05.2022 г. Не било посочено и конкретното основание по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, както и липсвал срок за налагане на ПАМ. Моли съда да отмени обжалвания

административен акт. Претендират се разноси.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Моли съда да отмени заповедта. Претендира разноси, съгласно списък. Излага аргументи в писмени бележки.

Ответникът, не изразява становище по жалбата, не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.05.2022 г., в 22:50 часа, в [населено място], на [улица]при №14 служители от ОПП-СДВР извършили проверка на жалбоподателя О. С. Г., в качеството му на водач на МПС- лек автомобил М. ЦЛК, с рег. [рег.номер на МПС] . Г. бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол. Същият отказал да бъде изпробван с техническо средство „Алкотест дрегер“ №7510 с фабр. Номер 0132 в 23:40 часа.

Във връзка с направения отказ, на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 107114, редовно връчен в 01.00 часа на 08.05.2022 г..

Видно от Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 08.05.2022 г. същият отказал да даде кръв и урина.

За направения отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на алкохол, на жалбоподателя бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия GA № 497315/08.05.2022г., за нарушение по чл.174, ал.3, пр.1 ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН GA № 497315/08.05.2022г., Е. В. на длъжност младши автоконтрольор 02 група, 01 сектор, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на директора на СДВР, издал оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1168/22-4332-002176/07.05.2022г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която е отнето временно свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя за срок не повече от 18 месеца. Под текста на заповедта е посочена дата 08.05.2022 г. и подпис на издателя. Същата е надлежно връчена лично на жалбоподателя на 08.05.2020 г.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, включително приетите по делото докладни записки.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от младши автоконтрольор 02 група, 01 сектор, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, поради което и с оглед приложените заповеди, е налице материална компетентност на

издателя й.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по- горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването й представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана.

Неоснователен е довода на жалбоподателя, свързан с датата на издаване на заповедта. Действително се констатира несъответствие между посочената дата в титулната част на издаване на заповедта, а именно 07.05.2022 г., същевременно с това обаче непосредствено под диспозитива за налагане на ПАМ в заповедта е изписана дата 08.05.2022 г. и положен подпис на издателя й. В същата органът е цитирал и акта за установяване на административно нарушение ГА № 497315/08.05.2022г. Предвид това е изключено процесната заповед да е била издадена преди акта за установяване

на административно нарушение доколкото е цитиран и конкретния му номер, което води до категоричен извод, че АУАН е съществувал в правния мир към издаване на обжалвания акт /заповед/. С оглед изложеното, съдът намира, че заповедта същата е била издадена с полагане на подпис на компетентния орган на 08.05.2022 г. При това положение съдът приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания, както и мотиви за издаване за несъстоятелен.

На следващо място, жалбоподателят не оспорва факта, че е отказал да бъде изпробван за алкохол с техническо средство, но твърди, че нямал качеството на водач по смисъла на §6, т.25 от ДР на ЗДвП, тъй като при проверката автомобила бил паркиран с изгасен двигател. Тези твърдения обаче освен, че са голословни се оборват от приложената към административната преписка Докладна записка на Д.П. /л.19/, в която е описано, че на посочената дата и място спрели за полицейска проверка лек автомобил М. ЦЛК с рег. [рег.номер на МПС] , „...движещ се с посока от [улица]към ул...“, и водачът е установен като О. С. Г. с посочено ЕГН. Предвид това, несъмнено Г. е имал качеството на водач на МПС.

Неоснователен е аргумента на жалбоподателя и относно срока за налагане на ПАМ. Съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. С. Г. от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1168/22-4332-002176/07.05.2022г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл.22 от ЗАНН, във вр. с чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП му е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

